ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený JUDr. Františkem Mozgou, advokátem se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2008, č.j. PPR-1256/K-PK-2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 6 Ca 109/2008 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Františka Mozgy.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 10. 3. 2011, č. j. 6 Ca 109/2008 - 47 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2008, č.j. PPR-1256/K-PK-2007 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003, č. SJMK–2530/2003 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce zařazen do 7. platové třídy podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády a platových poměrech zaměstnanců ve

veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 469/2002 Sb.“).

V napadeném rozhodnutí stěžovatel uvedl, že se zabýval námitkami žalobce i právním názorem uvedeným v rozhodnutí ministra vnitra v přezkumném řízení a rozsudkem městského soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 30/2006 – 62. Stěžovatel vycházel z části 3.2.1 katalogu prací obsaženého v příloze nařízení č. 469/2002 Sb., podle něhož se do 7. platové třídy zařadí zaměstnanec (policista), který plní základní úkoly policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území ČR s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení a případným využitím služebního psa (hlídková služba). Do 8. platové třídy se podle katalogu prací se zařadí zaměstnanec (policista), který vykonává službu policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem, výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území ČR s možným využíváním technických pomůcek, prostředků nebo služebních zvířat, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie. Stěžovatel dovodil, že používání přidělených technických prostředků nebo pomůcek není a nemůže být samoúčelné, nýbrž je spojeno s činnostmi uvedenými v charakteristice 8. platové třídy v příloze k nařízení vlády č. 469/2002 Sb. Podle dikce odst. 1 charakteristiky 8. platové třídy právní úprava počítá jejich možným využíváním. Jedná se o zvláštní a specifické technické prostředky a pomůcky vztahující se k výkonu služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou a režimem ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem a výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území ČR, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Oproti tomu při plnění základních úkolů policie podle charakteristiky 7. platové třídy není možnost využívání technických prostředků a pomůcek zmíněna. Podle stěžovatele to však neznamená, že by policista zařazený do 7. platové třídy při plnění základních úkolů policie nevyužíval přidělené technické prostředky a pomůcky. Podle stěžovatele se jedná o obecné a běžné technické prostředky a pomůcky, které slouží jak k plnění základních úkolů policie, tak i případnému odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení. Policista zařazený do 7. platové třídy nepochybně též využívá základní technické prostředky a pomůcky, přičemž může navíc využívat v 8. platové třídě speciální technické prostředky a pomůcky, a to v rámci odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Stěžovatel z toho dovodil, že výkon služby policie podle 8. platové třídy spočívající v odhalování, objasňování a vyřizování přestupků, je činnost kvalitativně odlišná a náročnější, než je odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení, které provádějí policisté zařazení v 7. platové třídě. Přidělené technické prostředky a pomůcky žalobce používal při odhalování a vyřizování přestupků pouze v rámci blokového řízení, a to konkrétně Gesig Travimo, R7CCD, váhy nápravových tlaků HAENNI, videotechnikou, přenosným PC s pátráním po osobách a motorových vozidlech, alkotester Dräger). Bez těchto prostředků by tomuto úkolu nebyl s to dostát. Přisvědčit argumentaci žalobce by znamenalo absurdní závěr, podle něhož by policista zařazený v 7. platové třídě nemohl tyto běžné pomůcky používat a skutkový stav by nemohl být spolehlivě zjištěn. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 – 78. Z uvedených důvodů stěžovatel dospěl k závěru, že zařazení žalobce do 7. platové třídy bylo nejen v souladu s organizačním řádem Policie

ČR, Správy Jihomoravského kraje a platnou systemizací služebních míst, popisem funkce, ale i s charakteristikou platové třídy a katalogem prací, který je přílohou nařízení vlády č. 469/2002 Sb. Stěžovatel dále poukázal na příklady prací uvedené v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., které jsou porovnatelné z hlediska složitosti, odpovědnosti, psychické či fyzické náročnosti.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že v souvislosti s přechodem na šestnáctitřídní platový systém stanovený nařízením vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, byl prvostupňovým rozhodnutím žalobce zařazen do 7. platové třídy. Dne 9. 1. 2004 převzal žalobce i náplň služební činnosti ze dne 8. 1. 2004, které stanovuje platové zařazení třídu 8.01 a kde bylo mj. uvedeno, že jde o výkon služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem, bezpečností a dopravou a s možným využíváním technických prostředků. Dne 9. 5. 2005 převzal žalobce novou náplň služební činnosti, kde v prvním odstavci bylo uvedeno „plnění základních úkolů policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem, bezpečností a dopravou s možným využíváním technických prostředků“, avšak fakticky nedošlo k žádné změně při plnění služebních úkolů žalobcem. Žalobce především poukazoval na to, že zařazení do vyšší platové třídy nelze podmiňovat pouze skutečností používání technických prostředků při výkonu služby, neboť tyto jsou využívány i v nižších platových třídách, a znovu opakuje, že podstatnou skutečností pro zařazení do platové třídy je posouzení celkové náročnosti požadovaného výkonu služby. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že není rozhodující, zda žalobce používá technické pomůcky nebo prostředky, a proto využívání technických prostředků není možné považovat za kritérium pro zařazení do 8. platové třídy. To je ovšem v rozporu s názorem poradní komise ministra vnitra, že z katalogu prací nevyplývá, že by technické prostředky byly využívány při výkonu služby i v nižších platových třídách. Žalobce tvrdil, že při výkonu služby prováděl veškerou výkonnou činnost spojenou s činností dopravní policie, a to s využíváním technických pomůcek a prostředků dle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 22 ze dne 1. 3. 2001 k jednotnému používání a postupu při dokumentování dopravních přestupků a dalších metodických pokynů, tzn. používal přístroje Alcotest 7410 a tiskárny Alcotest 7410, elektromagnetické váhy HAENNI AND Cie AG CH-3303 JEGENSTORF a radiolokační měřič RAMER 7 CCD, jakož i systém LOOK pro rozpoznávání státních poznávacích značek. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí také nevysvětlil, v čem spočívá rozdíl mezi plněním základních úkolů dopravní policie a výkonem služby dopravní policie. Z dikce nařízení vlády č. 469/2002 Sb. je zřejmé, že policejní inspektor zařazený v 7. platové třídě může při plnění základních úkolů policie odhalovat a vyřizovat přestupky v blokovém řízení, kdežto pro policejního inspektora zařazeného v 8. platové třídě je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků součástí jeho výkonu služby, při kterém může využívat technické pomůcky a prostředky. Žalobce vykonává od 1. 1. 2004 dosud stále stejnou činnost bez ohledu na to, jak je uvedena v náplni služební činnosti ze dne 8. 1. 2004, kterou žalobce převzal dne 9. 1. 2004 nebo v náplni služební činnosti ze dne 9. 5. 2005, kterou žalobce převzal dne 9. 5. 2005. Obě náplně služební činnosti se liší kromě dat pouze v tom, že místo původní platové třídy 8.01 bylo v nové náplni napsáno „7.01“ a místo slov výkon služby policie se nově uvádí plnění základních úkolů policie. V době vydání prvostupňového rozhodnutí ředitele PČR Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003 platila náplň práce ze dne 8. 1. 2004, tzn. třída 8.01 a výkon služby policie. Žalobce naproti tomu neprováděl komplexní dokumentační činnosti při šetření dopravních nehod, neboť tím byli pověřeni policejní inspektoři

zařazení u dálničních oddělení (9. platová třída). Žalobce poukázal na § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě a rozkaz stěžovatele č. 78/2000, jímž byla vydána „Vzorová systemizace pracovních míst Policie ČR správy krajů k zabezpečení jednotného postupu při zpracování návrhů změn v systemizaci pracovních míst Policie ČR správ krajů (dále jen „vzorová systemizace"). Podle této systemizace byl žalobce zařazen do 7. platové třídy, což žalobce považuje ve shodě s právním názorem uvedeným v rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 11. 2005, č. 236/2005 za systémovou chybu. Žalobce dále odkázal na odůvodnění rozsudku městského soudu č. j. 9 Ca 30/2006 ze dne 27. 9. 2007, v němž soud uložil stěžovateli, aby se vypořádal s rozdílem mezi plněním základních úkolů dopravní policie a výkonem služby dopravní policie, rozporem mezi zařazením policisty do platové třídy a zněním katalogu prací, rozporem mezi zařazením policisty do platové třídy a jeho pracovní náplní a praktickými požadavky na výkon jeho služby, a také aby provedl výklad pojmu technický prostředek a technická pomůcka. Stěžovatel však v novém (nyní napadeném) rozhodnutí opětovně zamítl odvolání žalobce s odkazem na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 – 78. Žalobce závěrem znovu poukázal na absentující výklad pojmu „výkon služby policie" a také na rozpor mezi zařazením policisty do platové třídy a jeho pracovní náplní a praktickými požadavky na výkon jeho služby. V tomto kontextu žalobce odkázal na princip in dubio mitius vyplývající z judikatury Ústavního soudu. Jelikož žalobce používá technických prostředků zařazených v 8. platové třídě, má být podle svého názoru rovněž zařazen do 8. platové třídy. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Městský soud v napadeném rozsudku napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, a to na základě následujících důvodů. Vzhledem k předcházejícímu rozsudku téhož soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 30/2006 – 62, se městský soud zaměřil zejména na to, zda stěžovatel v potřebném rozsahu respektoval právní názor vyslovený soudem. Dospěl přitom k názoru, že tomu tak nebylo. Shrnul právní úpravu v příloze nařízení 469/2002 Sb. pro 7. a 8. platovou třídu a dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jíž bylo vysloveno, že používání různých technických prostředků nelze samo o sobě považovat za činnost, jenž by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. Za klíčový faktor při zařazování do určité platové třídy je nutno považovat nejnáročnější práci, která má být konkrétně policistou vykonávána. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Ads 113/2007 - 82 uvedl, že důvodem pro zařazení policisty do 7. platové třídy je zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Pro tuto činnost pak nezbytně musí využívat přidělené technické prostředky a pomůcky. Městský soud k tomu uvedl, že jeho předchozí rozsudek sice byl vydán dříve než rozsudky Nejvyššího správního soudu v obdobných případech, a proto také stěžovateli uložil i opravu nedostatečného odůvodnění problematiky využívání technických prostředků a pomůcek žalobcem a dopadu tohoto využívání na zařazení policisty do příslušné platové třídy. Na druhé straně ovšem městský soud zohlednil, že kromě toho bylo stěžovateli uloženo, aby se zabýval porovnáním žalobcem skutečně vykonávané práce se stanoveným popisem jeho činnosti. Stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobce odhaluje a vyřizuje přestupky svěřené do působnosti policie v blokovém řízení, což znamená, že vykonává činnost spadající do 7. platové třídy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však podle městského soudu nebylo zřejmé, zda a s jakým závěrem stěžovatel rozebral konkrétní činnosti žalobce se zaměřením na to, zda všechna zjištění o porušení předpisů, získaná případně za pomoci

předmětných technických prostředků a pomůcek, končí vyřízením v blokovém řízení, a pokud tomu tak není, jakým způsobem je ve věci dále postupováno. Stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, zda dochází k případům, kdy žalobce odhalí při své činnosti přestupky svěřené do působnosti policie, jakým způsobem je s takovým zjištěním dále v rámci policie naloženo, a nevyslovil úvahu, zda pro zařazení do 8. platové třídy postačuje samotné odhalení takového přestupku, anebo zda je třeba v souvislosti takovým odhalením i další činnost policisty (objasnění, vyřízení). Za této situace se jeví v této oblasti napadené rozhodnutí jako nedostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Proto městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Uložil stěžovateli, aby se znovu zabýval zařazením žalobce do platové třídy s důrazem na to, jaké faktické činnosti žalobce v příslušné době vykonával, a aby postavil na jisto, že žalobce nevykonával žádnou práci, která by představovala činnost spadající do 8. platové třídy.

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku stěžovatel namítal jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel tvrdil, že žalobce byl zařazen ve skupině silničního dohledu, odboru dopravní policie, Policie ČR Správy Jihomoravského kraje, přičemž podle náplně služební činnosti bylo po žalobci mj. požadováno šetření a vyřizování přestupků v blokovém řízení, popřípadě zpracovávání oznámení o přestupku a sdělení o přestupku. Žalobce byl tedy oprávněn pouze k vyřizování přestupků v blokovém řízení. Jestliže dopravní přestupek nebylo možno projednat z důvodů, že přestupce s přestupkem nesouhlasí a odmítá pokutu zaplatit, nebo pokud žalobce vzhledem k závažnosti spáchaného přestupku a okolnostem jeho spáchání považoval uložení blokové pokuty za nedostatečné, měl žalobce povinnost sepsat oznámení o přestupku a zaslat jej příslušnému správnímu orgánu k projednání. Takovou činnost ovšem podle názoru stěžovatele nelze zařadit pod pojem objasňování přestupku, které spočívá v činnosti, která za pomoci procesních prostředků uplatněných ve správním řízení umožní vyvodit právní závěry, na nichž lze přestupek vyřídit (tzn. o něm rozhodnout). Pokud žalobce nevykonával činnost označenou jako objasňování přestupku, žádné právní závěry nevyvozoval, a to i s ohledem na právní úpravu pravomoci při vyřizování přestupků ve správním řízení. Objasňování přestupku je činností kvalifikovanou, na jejímž základě je vydáno rozhodnutí o přestupku, žalobcem sepsané oznámení je tak pouze podkladem posuzovaným při objasňování přestupku a nemůže být hodnoceno jako nejnáročnější činnost. Oproti tomu se odhalování přestupků odehrává mimo rámec správního řízení, zejména při kontrolní činnosti prováděné orgány policie. Součástí žalobcovy činnosti tedy nemohlo být odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie jako celek tak, jak to vyžaduje definice 8. platové třídy. Stěžovatel zároveň poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 6 Ads 93/2010, který byl vydán ve skutkově obdobné věci jiných žalobců, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud není policistovi svěřeno objasňování a vyřizování přestupků, pak jejich zařazení odpovídá 7. platové třídě. Stěžovatel závěrem poukázal na další judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, konkrétně rozsudky ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ads 113/2007 – 78, ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, ze dne 21. 2. 2008, č. j. 4 Ads 117/2007 – 79, ze dne 23. 4. 2008, č. j. 3 Ads 11/2008 - 73, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 6 Ads 130/2007 - 84, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 6 Ads 93/2008 – 107 atd. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení zpět stěžovateli k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že ve věci je zásadním problémem to, že žalobce neřešil specifikovanými technickými prostředky jen přestupky řešené v blokovém řízení, ale i ty, které se následně vyřizují i mimo blokové řízení. Žalobce vyřizoval pouze přestupky v blokovém řízení, stejně jako policisté v jiných platových třídách 8. či 9. Pokud se dopravní přestupek nevyřídí v blokovém řízení, sepíše se oznámení o přestupku a toto je prostřednictvím nadřízeného pracovníka odesláno na příslušný obecní úřad. Žalobce řešil např. přestupky podle ustanovení § 22 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2006, uvedené v odst. 1 písm. a), b), e), f) jak v blokovém řízení, tak ve standardním správním řízení (tzn. vykonával zcela shodnou činnost, kterou provádí i policejní inspektor v 8. platové třídě nezbytnou k tomu, aby příslušný správní orgán mohl na základě jím zjištěných podkladů rozhodnout). Žalobce zcela prokazatelně prováděl veškerou výkonnou činnost spojenou s činností dopravní policie, a to právě s využitím technických pomůcek a prostředků vztahujících se k 8. platové třídě. Konkrétně žalobce používal radiolokační měřiče rychlosti RAMER 7 CCD podle Metodického pokynu ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 3 ze dne 19. 2. 2001, kterým se upravuje postup příslušníků Policie ČR při používání radiolokačního měřiče rychlosti RAMER 7 CCD. Tato technická pomůcka slouží k vyřizování přestupku uvedeného v ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění do 30. 6. 2006, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, kdy jde o přestupek, jenž byl do 30. 6. 2006 vyřizován jak v rámci blokového řízení, tak v rámci standardního řízení, po 30. 6. 2006 je možno jej vyřizovat pouze v rámci standardního správního řízení. Zcela shodná situace je u technického prostředku TACHOSCAN (kontrola digitálního tachografu), GESIG TRAVIMO (video zařízení pro měření rychlosti), HAENI (elektromagnetické váhy) a další. Policista se zařadí do takové platové třídy, do níž náleží na něm požadovaná nejnáročnější práce. Mezi hlavní úkoly žalobce patří také výkon služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem, bezpečností a dopravou s možným využíváním technických pomůcek, prostředků, tzn. činnost, která se popisem shoduje s jednou z činností, které jsou zařazeny podle bodu 3.2.1 katalogu prací do 8. platové třídy. Žalobce dále poukázal na to, že ze správního spisu totiž vyplývá totožný výčet činností žalobce před přijetím nařízení vlády č. 330/2003 Sb., jakož i po něm, přičemž přijetím nové právní úpravy se nic nezměnilo. Žalobce podpůrně poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 11/2008 – 73 a č. j. 6 Ads 130/2007 – 84. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující okolnosti relevantní pro posouzení věci. V prvé řadě je třeba podotknout, že věc žalobce byla již několikrát předmětem rozhodování orgánů Policie ČR, ministra vnitra i městského soudu.

Je třeba připomenout, že věc byla posuzována mj. v přezkumném řízení ve smyslu § 136 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2005, č. 236/2005 (dále jen „přezkumné rozhodnutí“) zrušil ministr vnitra rozhodnutí policejního prezidenta č. 287/2004 ze dne 17. 5. 2004, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvotnímu prvostupňovému rozhodnutí ředitele Policie ČR správy Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2003, č. SJMK-2530/2003. Tímto rozhodnutím byl žalobce zařazen v souvislosti se zavedením 16. třídní platové soustavy dnem 1. 1. 2004 do 7. platové třídy, povolání 3. 2. 1, policejní inspektor, podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb. V tomto přezkumném rozhodnutí ministr vnitra dospěl k závěru, že za „technické pomůcky“ nebo „technické prostředky“ ve smyslu katalogu prací je třeba

považovat taková technická zařízení, prostřednictvím nichž se provádí konkrétní výkon služební činnosti a jejichž používání a užití výstupů je v důsledku jejich technické složitosti i složitosti obsluhy na nezbytnosti jednotné interpretace výsledků z hlediska jejich právních dopadů upraveno interními akty řízení. Zjištění získaná prostřednictvím technických pomůcek a technických prostředků musí mít přímé dopady na občany v oblasti přestupkové, správní nebo trestněprávní. Za technické pomůcky a technické prostředky ve smyslu katalogu prací tedy nelze považovat zařízení sloužící podpůrně k výkonu služby, např. běžné vysílačky, mobilní telefony, běžnou výpočetní techniku sloužící k písemné dokumentaci úkonů, služební vozidla a motocykly, ani detekční trubičku, byť z nepřesně formulovaného znění čl. 16 odst. 3 věty druhé závazného pokynu vyplývá, že by za technický prostředek mohla být považována. Ministr vnitra uzavřel, že napadené rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru jakož i prvotní prvostupňové rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy, který spatřoval v tom, že ani jedno z těchto rozhodnutí neřešilo důsledně rozpor mezi zařazením policisty do platové třídy a zněním katalogu prací, rozpor mezi zařazením policisty do platové třídy a jeho pracovní náplní a praktickými požadavky na výkon jeho služby.

Proti novému rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 11. 1. 2006, č. 102 vydanému po zrušení jeho původního rozhodnutí o odvolání žalobce, kterým policejní prezident opětovně zamítl odvolání žalobce, podal tento žalobu, o níž rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 20/2006 - 62. Městský soud tímto rozsudkem zrušil označené druhotné rozhodnutí policejního prezidenta o odvolání a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V odůvodnění dospěl k právnímu názoru, že žalovaný policejní prezident nerespektoval právní názor ministra vnitra, kterým byl vázán, zejména nevysvětlil rozdíl mezi plněním základních úkolů dopravní policie a výkonem služby dopravní policie, a to v intencích závazného pokynu policejního prezidenta č. 22. Městský soud vyložil katalog prací tak, že dopravní policisté, v jejichž náplni služební činnosti je jen plnění základních úkolů policie a případně také řeší přestupky v blokovém řízení, mají být zařazení v 7. platové třídě, oproti těm, po nichž je vyžadován i výkon služby náročnější, k jejímuž plnění je nezbytné užívat i technické prostředky náročnější na obsluhu a vyhodnocení výstupů. V projednávané věci ovšem městský soud vzal za prokázané, že 7. platová třída neodpovídá činnosti, kterou měl žalobce podle náplně převzaté dne 8. 1. 2004 a dne 9. 5. 2005 stanovenou, a to i přesto, že pracovní náplň konkrétně uvádí „plnění základních úkolů policie“, neboť v dalším textu je uvedeno, že žalobce ve „zvýšené míře využívá přidělené technické prostředky“. Faktický výkon těchto činností městský soud prokázal i listinnými důkazy dokumentujícími výkon služby (kopie hlídkových knížek inspektora, evidence práce SDH, knihy denních instruktáží). Městský soud proto dospěl k závěru shodnému s právním názorem ministra vnitra uvedeného v přezkumném rozhodnutí, že stran vzorové systemizace pracovních míst Policie ČR (rozkaz policejního prezidenta č. 150/2003), která řadí všechny policisty správy kraje, odboru dopravní policie, skupiny silničního dohledu do platové třídy č. 7, se jedná o systémovou chybu, anebo je nutno takové systemizaci podřídit organizační změny ve faktické náplni této policejní složky. Závěrem městský soud odmítl názor žalovaného, že možné využití technických prostředků a pomůcek nelze považovat za kritérium pro zařazení do 8. platové třídy, neboť žalobce technická zařízení mající povahu technických prostředků a pomůcek dle 8. platové třídy při své činnosti fakticky užíval.

Ve spisu jsou rovněž založeny listiny „Popis práce“ (převzata žalobcem dne 27. 5. 2003) a „Náplň služební činnosti“, které žalobce převzal dne 9. 1. 2004 a 9. 5. 2005, které jsou obsahově v zásadě totožné, ale uvádějí odlišná označení platové třídy (8.01. v náplni služební činnosti ze dne 9. 1. 2004 a 7.01 v náplni služební činnosti ze dne 9. 5. 2005). Dále je v nich uvedeno, že žalobce se účastní plnění základních úkolů policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení, a dále také to, že využívá ke své činnosti „ve zvýšené míře přidělené technické prostředky Gesig Travimo, R7F, R7CCD, váhy nápravových tlaků HAENNI, videotechniku, přenosná PC s pátráním po osobách a motorových vozidlech a alkotester Dräger.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

V prvé řadě Nejvyšší správní soud považuje za vhodné osvětlit význam namítaného kasačního důvodu, a to nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tato vada může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Právní úpravu posuzované věci představoval jednak § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož platí, že „*zaměstnanec se zařadí do platové třídy na základě druhu práce a v jeho rámci na něm požadovaných nejnáročnějších prací a plnění kvalifikačních předpokladů, popřípadě kvalifikačních požadavků, pokud zaměstnavatel stanovil kvalifikační požadavky vnitřním platovým předpisem.*“ Konkrétní pravidla pro zařazení předmětných druhů práce do příslušných platových tříd a stupňů upravovaly prováděcí nařízení vlády č. 469/2002 Sb. (tzv. katalog prací), účinné od 1. 1. 2004 a zrušené ke dni 1. 1. 2011, a dále také nařízení č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, rovněž účinné od 1. 1. 2004, které bylo zrušeno ke dni 1. 1. 2007 (v souvislosti s nabytím účinnosti nového zákoníku práce). Podle § 3 odst. 1 nového nařízení vlády č. 330/2003 Sb. „*zařadí zaměstnavatel zaměstnance podle § 4 odst. 1 zákona o platu a odměně do platové třídy, ve které je v katalogu prací zařazena nejnáročnější práce, jejíž výkon zaměstnavatel na zaměstnanci požaduje. Pokud není tato práce v katalogu prací uvedena, zařadí zaměstnavatel zaměstnance do platové třídy, ve které jsou v katalogu prací zahrnuty příklady prací porovnatelné s ní z hlediska složitosti, odpovědnosti a*

psychické a fyzické náročnosti; při porovnání vychází z obecné charakteristiky platové třídy uvedené v zákoně". Podle katalogu prací byla pro druh práce „policejní inspektor" (bod 3.2.1 přílohy vyhlášky č. 469/2002 Sb. stanovena 7.-9. platová třída. Policejní inspektor v 7. platové třídě měl za úkol mj. *„plnění základních úkolů policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení a s případným využitím služebního psa (hlídková služba)*". Policejní inspektor v 8. platové třídě měl za úkol mj. *„výkon služby policie při zabezpečování dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem a výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky s možným využíváním technických pomůcek, prostředků nebo služebních zvířat, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie (obchůzková služba, dozorčí služba, vedení směn hlídkové služby)*", a dále také *„provádění komplexních dokumentačních činností při šetření dopravních nehod*".

Ke zpochybnění výkladu těchto právních předpisů městským soudem také mířily stěžovatelovy hlavní námitky, především pak námitka předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ads 113/2007 – 77, přístupným na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„využíváním technických prostředků a pomůcek uvedených v 8. platové třídě podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, se rozumí využívání speciálních technických prostředků a pomůcek vztahujících se k charakteristice prací uvedených v této třídě, a nikoliv využívání jakýchkoliv, tj. i zcela běžně užívaných, technických prostředků a pomůcek, které jsou užívány i policisty zařazenými v nižších platových třídách. **Důvodem pro zařazení policisty do 8. platové třídy není sama o sobě skutečnost, že využívá jakékoliv přidělené technické prostředky a pomůcky, ale užívání speciálních a náročnějších technických prostředků a pomůcek konkretizovaných ve větě první*".** Na tento právní názor navázala i další obsahově vnitřně bezrozporná judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. rozsudky ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 – 80, a dále ze dne 13. 8. 2008, č. j. 6 Ads 130/2007. Z odůvodnění napadeného rozsudku však vyplývá, že městský soud vzal tento právní názor při svém rozhodování v potaz a nijak ho nezpochybnil. Navíc ani prvotní rozsudek městského soudu, ani nyní napadený rozsudek městského soudu nezavazují žalovaného k právnímu závěru, že žalobce měl být zařazen do 8. platové třídy, nýbrž k tomu, aby stěžovatel vyložil důvody, pro něž byl žalobce – přes zjevné rozpory v podkladech pro rozhodování, především v pracovní náplních žalobce – zařazen k do 7. platové třídy.

Rozhodovací důvod napadeného rozsudku tedy nespočívá ve vyslovení jednoznačného právního názoru na výklad dotčených ustanovení právních předpisů, nýbrž v nepřezkoumatelnosti postupu správních orgánů obou stupňů ve věci samé. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek rovněž z pohledu jeho přezkoumatelnosti [tzn. zda městský soud zrušil a vrátil napadené rozhodnutí žalovaného na základě oprávněných důvodů, anebo nikoliv ⟨§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ⟩]. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 23. 4. 2008, č. j. 3 Ads 11/2008 – 73 (přístupný na www.nssoud.cz), v němž řešil obdobný případ přeřazení policisty do 7. platové třídy. Napadená správní rozhodnutí byla v této věci opřena pouze o jediný důvod, a to změnu právní úpravy systému platových tříd v důsledku přijetí

nařízení č. 330/2003 Sb. Nejvyšší správní soud k tomu dovodil, že „*legislativní změna, kterou správní orgán prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí a ze které i žalovaný bez dalšího při svém přezkumu vycházel, se žádným způsobem nedotkla právního postavení žalobce, a jelikož uváděný důvod neobstojí a jiné relevantní neobsahují, trpí obě správní rozhodnutí faktickou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Pokud pak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, proč považuje zařazení žalobce do 7. platové třídy za adekvátní, stále zůstává nezodpovězena otázka, co jej vedlo k onomu přehodnocení, resp. na základě čeho se rozhodl považovat práci vykonávanou žalobcem napříště za příslušející do 7. platové třídy, když za týchž skutkových i právních okolností ji dříve považoval za náležející do 8. platové třídy*“.

Jelikož posuzovaná věc je skutkově i právně naprosto obdobná a Nejvyšší správní soud nemá žádný důvod odchýlit se od svého předchozího právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 23. 4. 2008, č. j. 3 Ads 11/2008 – 73, shledal, že jeho závěry je třeba plně aplikovat i na posuzovaný případ. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno poukazem na změnu systému platových tříd, přičemž žalovaný ani po několikerém zrušení a vrácení věci k novému rozhodnutí neodůvodnil, na základě jakého důvodu byl žalobce přeřazen do 7. platové třídy, ačkoliv jeho pracovní náplň se prakticky nezměnila. Nejvyšší správní soud se tak naprosto ztotožnil s právním názorem městského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm není náležitě vyloženo, z jakých důvodů byl výkon žalobcovy práce nově posouzen jako výkon práce příslušející do 7. platové třídy, ačkoliv za týchž skutkových i právních okolností ji dříve považoval za náležející do 8. platové třídy. Napadený rozsudek je tedy zcela správný a žalovaný bude povinen v dalším řízení realizovat pokyn, k němuž ho městský soud zavázal již prvotním rozsudkem ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 20/2006 - 62 a potvrdil jej i v napadeném rozsudku, a to znovu se zabývat zařazením žalobce do 7. platové třídy s důrazem na to, jaké faktické činnosti žalobce v příslušné době vykonával, a aby postavil na jisto, že žalobce nevykonával práci, která by představovala činnost spadající do 8. platové třídy.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Nejvyšší správní soud přiznal žalobci náhradu nákladů právního zastoupení. Jelikož zástupce žalobce požadovanou výši náhrady soudu nesdělil, vycházel Nejvyšší správní soud ze úkonů zřejmých ze spisu a přiznal žalobci podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, 2100 Kč za jeden zjištěný úkon právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 7. 2011). Dále přiznal i náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Jelikož je ze spisu zřejmé, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznal Nejvyšší správní soud i zvýšení náhrady nákladů řízení o částku 480 Kč (20 % z 2400 Kč). Celkem tedy náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu